

## Babak Najafi har regisserat *Elixir*

Novellfilmen *Elixir* handlar om ett gäng unga skoltrötta invandrarkillar i en förort till Stockholm. Killarna gör en giftgrön dryck och förvandlas till blonda, ambitiösa svenskar med vita tenniströjor och rosa lammullströjor över axlarna. Drycken blir succé och snart har killarna sålt den till Sveriges alla invandrare. Och plötsligt finns inga städare eller korvkiosk-ägare kvar. Hela Sverige rasar av korvsugna och irriterade svenskar som inte får sina gator och kontor städade.

Temat för *Elixir* kan sägas vara rasism, könsroller och klassmotsättningar. Den här filmen skiljer sig dock från många andra med samma tema. Istället för att fördöma, ursäkt eller försöka osynliggöra fördomar som finns mot unga invandrare och förortsliv, så vänder filmmakarna på steken. De renodlar våra förutfattade meningar. Personerna i *Elixir*, såväl invandrare som blonda svenskar, talar och handlar så som den mest fördomsfulle bara kan önska sig.

– Vi var så trötta på alla filmklichéer, så vi tänkte att vi tar vara på alla klichéer och gör en film om dom, säger den hittills ganska okände 27-årige Babak Najafi, som har regisserat och tillsammans med författaren Alejandro Leivawenger skrivit manus.

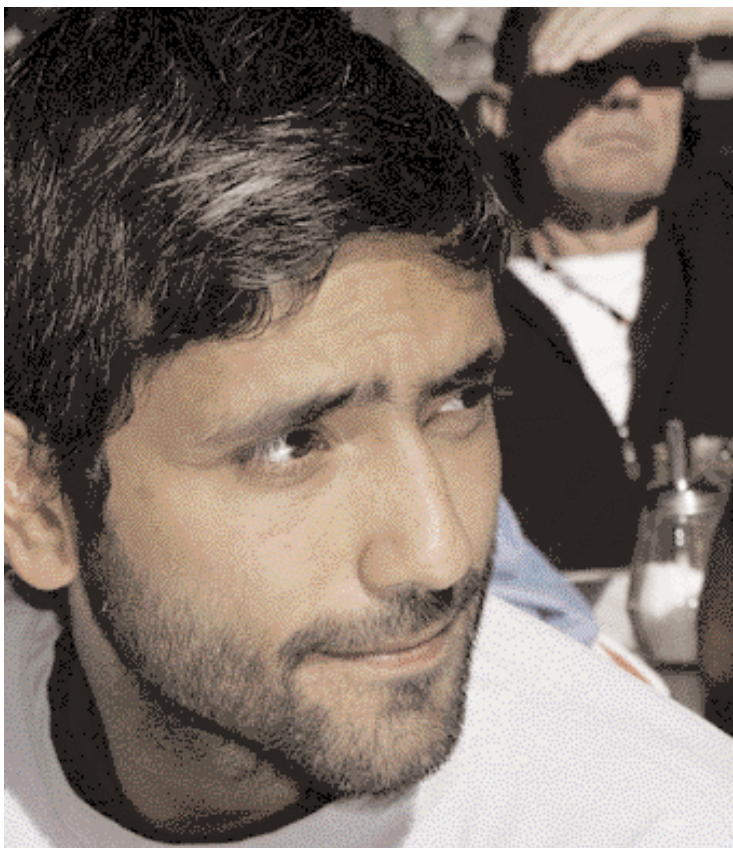
*Elixir* är inte rasistisk, förutsägbar eller fyrkantig – tvärtom. Den svingar sig elegant över på motsatt sida. Och den är lika rolig som absurd, och full i fan rakt igenom.

Reaktionerna på *Elixir* har, enligt Babak Najafi, till stor del varit positiva. Det fick han också en föraning om när han testade den på sin mor.

– Jag visar alla mina kortfilmer för henne. Hon brukar ofta efter en liten stund resa sig och säga att hon måste gå och diska eller nåt sånt. Sitter hon kvar i tre fyra minuter finns det hopp. Men hon satt kvar hela filmen.

Negativa reaktioner säger sig Babak Najafi se som ett bra tecken på att filmen får människor att tänka till.

– På Göteborgs Filmfestival var det en kille som kom fram till mig efter filmen och sa att Sverige är ett bra samhälle och att folk inte alls är så



Det gick åt mycket tid för att hitta skådespelare till ungdomsrollerna i *Elixir*.

–Jag gick ut på gatan och frågade folk om de ville provfilma. Vissa tyckte det lät kul, andra trodde att jag skämtade. En del tjejer trodde att jag var nån konstig typ som gjorde porrfilm. En tjej som jag gick fram och frågade blev så förbannad att hon kastade sin hamburgare på mig, säger *Elixirs* regissör Babak Najafi.

diskriminerande som filmen pekar på.

Babak Najafi fortsätter:

– Det skulle vara en mardröm om folk var likgiltiga och glömde filmen så fort den slutat.

Han säger att han vill beröra sin publik med sina berättelser, men samtidigt låta människor få ta för sig om de vill och sedan låta dem vara ifred med sina filmupplevelser.

– Tänk dig en person som står och skriker ”köp kaffe, köp kaffe!” och försöker tvinga dig att köpa. Det är inte så jag vill jobba. Jag skulle hellre göra en god kopp kaffe, ställa fram den och säga ”varsågod, smaka”, och så får man göra som man vill.

Han betonar att hans novellfilm är en berättelse, inte ett slagträ. Det är också något som är centralt i Babak Najafis filmskapande – det som driver honom är lusten att berätta historier.

Lite drygt 20 år gammal, mellan 1998 och 2001, gick Babak Najafi Dramatiska institutets regiutbildning. Till en början inriktad mot dokumentärfilm, men valde senare spelfilmsregi.

Hittills har han enbart gjort kortfilmer, men han har andra planer i sikte.

Han har ganska nyligen skrivit klart ett långfilmsmanus.

TEXT&FOTO  
KRISTIN BREITENSTEIN

*Elixir* kan du läsa som filmhandledning i nummer 3/04 av Zoom